

Trettonde söndagen i Treenighetstid

Predikan i S:t Nikolaus, Nordisk-katolska kyrkan i Karlskrona, A.D. 2014
Fr. Franciskus Urban

Trettonde söndagen i Treenighetstid

Befrielsen i Kristus - Den dövstumme mannens söndag

Jes. 29:17-24; 2 Kor. 3:4-18; Mark. 7:31-37; Ps. 70: 2-3a - Ibid. v. 3b-6

I veckan har farhågan varit att det, med stor sannolikhet, inte blir någon predikan på söndag. Under förberedelsearbetet har söndagens tema tagit mig så hårt att jag bitvis inte varit kapabel att skriva. Konsekvenserna av befrielsen är nämligen så genomgripande och stora att jag varit fylld med tankar om min egen ovärdighet. Men också med sorg och frustration över att så många i vår tid inte verkar bry sig.

För hur förmedlar man ett begrepp som befrielse i vår del av världen; den världsdel som kallas för och ses som den fria världen? Hur förklarar man för en människa, som har grundlagsstadgade fri- och rättigheter, att hon inte är fri?

Vad är hon fången i? Vad är jag fången i? Vad är det jag skall befrias ifrån?

Läste ni skylten som hängt upp vid ingången till denna dag?

Välkommen, står det på den. Det är inte många som tänker på att den hänger där. Skylten är alldaglig. Den tillhör normalbilden och gör inget väsen av sig. Ändå hänger den där; näst intill osynlig men ändå skimrande av vänlighet. Välkommen! Han som har hängt upp skylten vill inte att den skall göra så stort väsen av sig. För vad det egentligen står på den är: Välkommen till Babylon; välkommen till ännu en dag i fångenskap.

Förra söndagen pratade jag om denna fångenskap i form av en spegel; den spegel som bara återger den egna bilden; den spegel som fungerar som ögonbindel. I dagens texter beskrivs samma tillstånd av fångenskap med att vi har en slöja¹ över våra huvuden. Vi ser inte; kan inte se Sanningen.

Befrielsen kommer med nattsömnen. Inför sänggåendet då vi ber att själen – mitt liv, mitt allt – läggs i Herrens händer, uttrycker vi en längtan efter befrielse. Då öppnas fångporten. Under nattens timmar kan inte längre vårt förstockade medvetandes handlingar påverka oss. Då blir anden befriad. Då vi ber: ”Herre, i dina händer anbefaller jag min ande”, lämnar vi oss åt sanningen. Sedan kommer gryningen med en ny dag som vi på nytt och utan att reflektera rusar in i. Ännu en gång bortser vi från skylten: Välkommen till Babylon.

Vid ingången till den nya dagen står en annan gestalt. Inte heller honom ser vi, eftersom vi redan tidigt på morgonen har satt sikte på att aktivera jaget att jaga ännu en dag. Men varje morgon står han där. Han sträcker ut sin hand och säger: Kom! Vakna! Öppna dig för Sanningen och följ mig. Men vi ser honom inte för vi är blinda. Vi hör honom inte för vi är döva.

¹ 2 Kor. 3:4-18

Trettonde söndagen i Treenighetstid

Predikan i S:t Nikolaus, Nordisk-katolska kyrkan i Karlskrona, A.D. 2014
Fr. Franciskus Urban

Han som räcker oss sin hand är densamme som botade den dövstumme mannen. Genom att vidröra hans öron och tunga, fick mannen åter sin hörsel och han kunde tala igen. Jesus sa 'Effata' – öppna dig!

Samma händelse går igen i det kristna dopet. Prästen vidrör dopkandidatens öron och mun och ber 'Effata!' – öppna dig; öppna dig för Ordet. Öppna dig för Jesu Kristi budskap. Bekänn Kristi namn. Öppna din mun och sprid Sanningen vidare.

I dopet har vi uppstått i Kristus. Vi som är döpta har smorts med helig olja och vidrörts av Helig Ande. Vi omfattas av löftet om evigt liv och är lovade fria halsar. Ändå gör vi oss så mycket bekymmer om världsliga ting. Ändå väljer vi att rusa in i en ny dag utan att reflektera över vilka vägval vi ställs inför. Ofta ser vi inte ens att det finns andra vägar än den vi slentrianmässigt tar. Vi vaknar på morgonen som fria människor och springer rakt in i fångenskapen. Välkommen tillbaka! Vi ignorerar den utsträckta hand som en gång öppnade våra öron. Vi ignorerar Honom som tog på sig allt för vår skull och som genom sin död och uppståndelse återupprättade relationen mellan Gud och människa.

Varför? För att vi är mer upptagna med att vara andra människor till behag, än Gud. Vi är mer bekymrade över vad andra skall tycka och tänka om oss här och nu, än att ära vår Skapare.

Varför? För att vi inte vill se och erkänna att det finns något som håller oss borta från sanningen. Men det finns, Gud hjälpe oss, krafter som vill att vi ägnar oss åt allt annat än att söka Sanningen. Satan är nöjd då vi litar till oss själva och vår egen sanning.

Profeten Jesaja sa att det kommer en dag då de döva skall höra bokens ord. Då skall de blindas ögon se ur dunkel och mörker.² Den dagen kom. Bokens ord var Sanningen. Och ”ni skall lära känna sanningen, och sanningen skall göra er fria”³

Jesus sade: ”Jag är vägen, sanningen och livet.”⁴ Det är han som i dopet öppnar våra öron och munnar. Det är han som varje morgon står där med utsträckt hand och säger ”följ mig!”

Ja, jag är ovärdig allt detta. Men löftet gäller alla som tar emot Herren Jesus Kristus. Ja, jag kan känna mig sorgsen och frustrerad över alla som är likgiltiga. Samtidigt kan jag bara fröjdas över detta stora mysterium, fortsätta leva i mitt dop och bekänna Kristi namn för alla människor. För det är Han som är sanningen som skall göra oss fria.

Så kvarstår frågan: Hur förmedlar man frihet till sina medmänniskor? Jo, helt enkelt genom att inte undanhålla sanningen för någon.

Knack, knack!

Vem där?

Det är Jesus Kristus, räddaren. Och det är inget skämt.

Effata! Öppna dig!

² Jes. 29:18

³ Joh. 8:32

⁴ Joh. 14:6